

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 337.

Tredie Session.

96de Møde.

Fredagen den 12te Marts.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Jeg kan kun sige om det, han derom yttrede, at det var i den Grad uden Hjemmel i Artiklen, saa aldeles grundet paa Misforstaaelse af denne, at Enhver, som vil læse ikke blot de Ord, som den ærede Rigsdagsmand udryk af deres Sammenhæng, men den hele meget korte Artikel, vil see, at der ikke var den allermindste Anledning til at argumentere fra denne Artikel, saaledes som han gjorde, og at det er den grundigste juridiske Misforstaaelse, som jeg endnu har hørt den ærede Rigsdagsmand gjøre sig skyldig i, og det er ikke lidet sagt (Munterhed). Artiklen lyder, for dog at oplæse den, saaledes i sin Heelhed: „Hvilket Hus Mand leier, det beholder og bruger han som sit eget, indtil Leiemaal er ude, og Leie gaaer for Gie til Fardag er ude, omendkjøndt Eiermanden sælger Huset til en Anden.“ Det er denne Bestemmelse, hvoraf den ærede Rigsdagsmand låante hine Ord, og hvortil han meente at kunne knytte, hvad han kaldte en Forbedring og Forandring af Fæstelovgivning. Jeg kan, fordi det virkelig er af psychologisk Interesse, ikke undlade endnu at oplæse et Par Ord, der findes i samme Foredrag i Folkethingstidenden for 2den Session 1851, Spalte 6408, og hvorved den ærede Rigsdagsmand, idet han fortsatte sine Argumentationer fra den paaberaabte Rørnesætning: „Leie gaaer for Gie til Fardag er ude“, raisonne-rede saaledes: „Selveiendom er ikke Andet for den store Mængde end Leie af en anden Art, en Leie, hvor den Vedkommende betaler Renten af den Grundcapital, som er sat ind i den saakaldte Eiendom, istedetfor at betale Leie-

penge af det, en Anden kalder sin Eiendom.“ Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører vil laane sin Pen til et Forsøg paa at indklæde disse Sætninger i en passende og streng juridisk Form.

Jeg skal endnu kun tilføje den Bemærkning, at der i Slutningen af § 8 findes en høist vigtig Bestemmelse om Dem, som have Pantet eller anden reel Sikkerhedsret i det Gods, hvortil Fæstegaarden hører. Men da jeg frygter for allerede at have trættet det ærede Thing (Ja! Ja! Nei!) — jeg er idetmindste under mit Foredrag gjentagne Gange bleven erindret derom ved forskellige Uttringer af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), som sidder bagved mig (Monrad: Det gjør ikke Noget!) — men, da jeg, som sagt, frygter for idetmindste at have trættet nogle af de ærede Medlemmer, saa skal jeg, tildeels dog ogsaa af andre Grunde, forbeholde mig, hvad jeg derom har at bemærke, til vi komme til det 7de Capitel, som blandt Andet handler om Sikkring af Panthavernes Ret.

Ordføreren: Det gjør mig meget ondt, at min ærede Sidemand har følt sig saa smertelig berørt af den Bemærkning, Udvalget har fremsat i Betænkningen Side 1019. Jeg tør forstikke, skjøndt jeg troer at det er overflødigt, at jeg er fuldkommen overbevist om, at han af reen Følelse for hvad han anseer for Ret forsvare sin Anskuelse i denne Sag saa stærkt, men jeg haaber ogsaa, at han da ligesaavel erkender det Samme om mig. Jeg staaer ligesaa lidet som han i nogen Forbindelse enten med Godseiere eller med Fæstebønder, der kunde have Indflydelse paa min Mening; jeg har ikke den ringeste pecuniaire eller personlige Interesse i Sagen; men derfor laaner jeg heller ikke paa nogen Maade, saaledes som min ærede